

Gubben Skott

På en ödslig furumo
slog sig gubben Skott till ro.
Gammal, trött i varje lem
orkade han ej gå hem.

Vid en stam av stormen fälld,
tände han en liten eld,
åt en bit och kröp ihop
i en torr och barrig grop.

Utan bön med pris och lov
vände han sig tungt och sov,
vaknade när det blev dag,
sträckte på sin kropp ett slag.

När han eld ånyo tänt
hade inget märkligt hänt
utom det att gubben Skott
mera kraft i ryggen fått.

Halvblind, men i övrigt kry,
stultade han till sin by,
där notis ej någon tog
om han levde eller dog.